

Спеше баща ми: гдѣто ще каже, не можеше да ме види. Но колко пжти той ми е казвалъ, че бащата и майката виждатъ и когато спятъ, какво вършатъ дѣцата имъ! Никога не вървахъ на това; но ако бжде истина! А пъкъ много ми се ѣдяхъ череши.

Най-послѣ рѣшихъ да си взема и да се увѣржъ дали казаното отъ татя бѣше истина.

На прѣсти се доближихъ до него и съ ржката си му поотворихъ клѣпача. Тати се мръднж малко; направи движение за да пропжди муха и се успокои. Азъ стояхъ неподвижна прѣдъ него и като видѣхъ, че той си затвори пакъ клѣпача и отново заспа, отидохъ пакъ при стола, качихъ се и заграбихъ една шепа череши. Моя си бѣше вината, че се повлѣкохъ една подиръ друга много черешки, които увиснжхъ отъ вѣнъ шепата ми!

Отъ друга страна, като разгледахъ кошницата, видѣхъ, че не можеше се позна дали се е вадило череши. Зарадвана отидохъ въ градината да ги изѣда. Но за да не ме виджтъ, азъ захванжхъ бързо да ги ямъ, отъ което ми стана лошо.

Дойде врѣме за обѣдъ и азъ влѣзохъ въ кжщи.

Ахъ, драги мои читатели! — да знаете какво усѣпахъ, когато баща ми ме изгледа строго и ми каза:

— Не съмъ ли ти казвалъ толкова пжти, Ташо, че родителитѣ виждатъ всичко, каквото правжтъ дѣцата имъ, даже и когато спятъ? Защо не си поискала отъ майка си череши, ами си отишла да ги крадешъ?

Сълзитѣ избухнжхъ отъ очитѣ ми, молихъ прошка и приехъ съ радостъ наказанието, което заслужавамъ: да не взема на обѣдъ нито една отъ хубавитѣ череши.

Отъ този день разбрахъ, че отъ родителитѣ не може и не трѣбва нищо да се скрива. Тѣ могатъ да ни познаватъ и да ни виждатъ всѣкога, каквото вършимъ.
